

РЕШЕНИЕ

№ 17436

гр. София, 22.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **1788** по описа за **2025** година докладвано от съдия Николай Димитров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на А. З. Н. с ЕГН срещу Решение № 462 от 05.02.2025г., постановено по н.а.х.д. № 17674/2024г. по описа на СРС, 110-ти състав. С обжалваното решение е потвърден електронен фиш серия К 4387693 издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4 във вр. с чл. 182, ал.1, т.3 от ЗДвП на касатора е наложена глоба в размер на 100 лева за извършено нарушение на чл. 21, ал.1 от ЗДвП.

С касационната жалба се иска отмяна на съдебното решение като неправилно. Единствения изложен аргумент в тази насока, е че неправилно СРС не е приложил относителната погасителна давност, предвид изтичането ѝ според жалбоподателя. Твърди се, че не са били налице действия от страна на административно-наказващия орган, с който да бъде прекъснат този срок, а и липсвали основания за спирането му. Прави се извод, че не следва да бъде изчисляван абсолютния му размер по чл.81, ал.3 от НК. По същество от съда се иска да отмени обжалваното решение и потвърдения с него фиш.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът по касационната жалба - СДВР, не се представлява, постъпили са писмени от юрк. П., която моли съда да потвърди решението на Софийски районен съд. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП намира жалбата за неоснователна. Предлага да се потвърди решението на

СРС, като правилно и законосъобразно.

Административен съд - София-град, XXII касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14 - дневен срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От фактическа страна районният съд е установил, че към 06.01.2021г. лек автомобил „М. Ц 200 ЦДИ” с ДК [рег.номер на МПС] бил собственост на жалбоподателя А. З. Н.. На 06.01.2021г. в 15:40ч. въпросният лек автомобил бил управляван по [улица], магазин „М.“ в [населено място], с посока на движение от [улица]към [улица], при ограничение на скоростта 50км/ч. за населено място се движел със скорост от 77 км/ч. /след приспаднал толеранс от 3 км/ч. в полза на водача/. Скоростта била измерена и заснета с мобилна система за контрол на скоростта /АТСС/ с № TFR-1-M 509, позиционирано в участъка. Системата за контрол е била, със срок на годност за експлоатация до 24.02.2020г., както и последваща метрологична проверка на 30.01.2020г., при което е установено съответствие с одобрения тип и годност за експлоатация до 30.01.2021г.

Въз основа констатираното и заснето нарушение за скорост бил издаден атакуваният електронен фиш, с който на Н., в качеството на собственик на автомобила, било наложено административно наказание глоба в размер на 100 /петдесет/ лв. за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП - превишаване на разрешената скорост за движение в населено място с 27 км/ч.

За да постанови оспореното решение районният съд е приел, че при издаването на фиша не са допуснати съществени нарушения, същият съдържал всички изискуеми реквизити посочени в чл. 189, ал. 4, изр. 2 от ЗДвП, в това число и описание на процесното нарушение с всичките му индивидуализиращи белези. Отчел е редовност на автоматизираното техническо средство, с което е установено нарушението. Отхвърлил е като неоснователни възраженията за настъпила давност и е потвърдил оспорвания фиш.

Решението на районният съд е валидно, допустимо и правилно.

С оглед наведените в касационната жалба възражения, определящи и границите на касационна проверка, като единствен спорен пред настоящата инстанция въпрос е поставен този за настъпила давност. В производството е установено, а и между страните няма спор, че нарушението е извършено и констатирано на 06.01.2021г., а електронният фиш е издаден на 21.01.2021г. , връчен е на санкционираното лице на 10.11.2024г.

Производството по чл. 189, ал. 4 - ал. 11 от ЗДвП е специфично и същото не предвижда съставяне на АУАН и издаване на наказателно постановление.

Настоящия съдебен състав споделя становище, че разпоредбите на НК, регламентиращи относителната давност не са приложими в административнонаказателното производство. Съображенията са, че препращането на чл.11 от ЗАНН към НК по въпросите свързани с обстоятелствата, изключващи наказателната отговорност, сред които е и давността, е субсидиарно, доколкото в ЗАНН липсва изрична регламентация. Случаят не е такъв – в чл.34, ал.1 и ал.2 от ЗАНН се съдържа изрична уредба. Жалбоподателят се позовава на давностен срок по чл.80, ал.1, т.5 от НК, който предвижда, че наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години за всички останали случаи. Възбудено наказателно производство означава образуване на наказателно производство, а административнонаказателното производство се образува със съставянето на АУАН, в случая с издаване на ЕФ и едновременно с издаването на ЕФ се реализира преследването (при НП – с издаването му). Действията по съобщаване на НП, съответно в разглеждания случай на ЕФ, не са

действия по наказателно преследване. При късно съобщаване на ЕФ и необосновано дълго забавяне, защитата срещу административнонаказателното преследване е абсолютната давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 81, ал. 1, т. 5 от НК. Същата не е уредена в ЗАНН и се прилага на основание чл.11 от същия закон. В случая нарушението е извършено на 06.04.2021г. и включително и към момента не е изтекъл абсолютния давностен срок за административнонаказателно преследване.

С оглед гореизложеното решението на районния съд следва да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно.

При този изход на правния спор и съобразно чл.63д, ал.3 ЗАНН, основателно се явява искането на ответника за юрисконсултско възнаграждение. Размера на последното съдът определя на 80 лв. съобразно чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН Административен съд София – град, XXII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № № 462 от 05.02.2025г., постановено по н.а.х.д. № 17674/2024г. по описа на СРС, 110-ти състав.

ОСЪЖДА А. З. Н. с ЕГН , да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 (осемдесет) лева – юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.